

I forlængelse af det vil jeg understrege, at forslaget om ad hoc-udvalg kun vil få Socialdemokratiets tilslutning til ministerbemyndigelsen, hvis det i forbindelse med etablering af nye uddannelser er en sidste udvej – forstået på den måde, at det faglige selvstyres mulighed for at opnå en godkendelse af uddannelserne er afprøvet og opbrugt, inden ministeren bruger sin bemyndigelse. Socialdemokratiet ønsker ikke at angribe det faglige selvstyre.

Med disse bemærkninger ser jeg frem til et hurtigt og konstruktivt udvalgsarbejde, som munder ud i en beslutning til gavn for de uddannelsessøgende.

Anders Mølgaard (V):

På denne smukke efterårsaften i oktober er jeg egentligt mest sindet at starte i den rosende ende med kommentarer til L 26, men desværre synes jeg også, det er på sin plads at slutte i den modsatte ende med hensyn til karakteren af tillægsordene, når talen falder på L 24 og L 25.

Men altså først nogle venlige efterårskommentarer til ad hoc-udvalgsideen:

Dybest set drejer dette forslag sig om noget så fundamentalt som de faglige udvalgs eventuelle monopolsituation med hensyn til at bygge nye veje i vort uddannelsessystem. Her vil jeg gerne slå fast med syvtommersøm, at vi i Venstre naturligvis er af den såre logiske opfattelse, at de brede motorveje i erhvervsuddannelsessystemet skal projekteres og anlægges og bygges af arbejdsmarkedets parter. Forklaringen er enkel: De er som oftest tættest på virkeligheden. De er som oftest de eneste aktører, der har mulighed for at pejle sig ind på fremtidens fyrtårne i uddannelsessystemet, nemlig hvilke kvalifikationer såvel menneskeligt som fagligt der skal til i fremtiden, som fremtidens generationer altså skal have i rygsækken for at honorere kravene på fremtidens arbejdsmarked.

Men når talen så falder på begrebet monopol, siger vi fra i Venstre. Der skal naturligvis være mulighed for, at andre aktører kan projektere mindre, lokale vejsystemer – af den simple grund, at uden en ventil risikerer vi et rustangreb og at få alt for meget beton i uddannelsessystemet, hvor dynamik og fleksibilitet i virkeligheden er de centrale kodeord.

Jeg må også tilstå, at jeg i hvert fald ikke foreløbig glemmer alle de benspænd og den trækken i langdrag af fornuftige EGU-tiltag, som nogle her i forsamlingen husker, og at der simpelt hen var visse interesseorganisationer, som

af egoistiske årsager – således opfatter jeg det i hvert fald – forsøgte at spænde ben for dem og i virkeligheden ikke tog udgangspunkt i de unges interesser. Så jeg mener, at den EGU-oplevelse, som nogle af os har haft tæt inde på livet, er et godt eksempel på, at det er meget nødvendigt med en ventil, og at det ikke altid er rigtigt, at arbejdsmarkedets parter skal have monopol på at bygge motorveje og landeveje i uddannelsessystemet.

Jeg tror faktisk også, at denne ventil vil virke som en positiv og tiltrængt motivationskilde i visse brancher og i dele af uddannelsessystemet.

Så vi er altså i Venstre principielt positive over for i visse situationer at anvende den foreslåede ventil for at sikre den nødvendige dynamik.

Men naturligvis vil vi under udvalgsarbejdet have sikkerhed for, at der er en fornuftig besætning af ad hoc-udvalgene, altså sådan at det sikres, at deres arbejde også har hold i virkeligheden og ikke udvikler sig til et virkelighedsfjernt studiekredsarbejde.

Men nu til de mindre venlige bemærkninger med hensyn til L 24 og L 25:

Det fundamentale spørgsmål for Venstre er, om de foreslåede tilbud til de ældre unge er optimale eller man simpelt hen via forslagene gør den gruppe af unge en kæmpe bjørnetjeneste. Spørgsmålet er simpelt hen, om man med hensyn til Mette på 24 år og Peter på 25, som har gået ledige i flere år, i virkeligheden bedst tilgodeser deres reelle behov ved at sende dem på skolebænken i endnu halvandet år i et såkaldt kvalificerende forløb på et værksted.

Tror man virkelig, at Mette og Peter skriger på uddannelse efter at have gået ledige i flere år? Jeg er ret sikker på, at det, de har mest behov for, faktisk er et ægte job og gerne som jobtræning i det private erhvervsliv.

For mit eget vedkommende må jeg tilstå, at det faktisk lugter lidt i retning af det, vi oplevede i forbindelse med PKU, altså alt for meget af »som om-aktiviteter«, og jeg tror som sagt, at jobtræning i det private erhvervsliv vil være mere relevant. Jeg fornemmer faktisk også en undertone i L 24 og L 25, som jeg ikke bryder mig om, og de sætninger, jeg ikke bryder mig om, er ligefrem argumenter i retning af, at demografien og den ledige kapacitet på erhvervsskolerne faktisk kan være et selvstændigt argument for at inddrage disse skoler. For mig at se er det simpelt hen ikke et selvstændigt eller legitimt argument i sig selv. Der må ikke